

L'Auditori de Barcelona

L'Auditori de Barcelona és un dels grans projectes públics que es va concebre a la dècada dels vuitanta, com a part de l'estratègia de reorganització urbanística de Barcelona.

Situat al costat de la plaça de les Glòries, aquest equipament va sorgir de la voluntat de crear un gran centre cultural que potenciés el projecte urbanístic d'una nova àrea de centralitat situada al nord-est del centre històric, al punt de confluència de l'Eixample amb el Poblenou i la Vila Olímpica.

L'edifici

L'edifici consta d'un sol cos de grans dimensions i està situat sobre una plataforma arbrada alineada amb la retícula del pla Cerdà. Està organitzat al voltant d'un pati central cobert per una gran llanterna cúbica de vidre amb pintures de Pablo Palazuelo.

Comprèn una gran sala simfònica, una altra de polivalent i una tercera per a música de cambra. Hi ha també el Museu de la Música i l'Escola Superior de Música de Catalunya.

La sala simfònica

Es caracteritza per una geometria regular, en la línia de les grans sales clàssiques d'òptimes condicions acústiques. Hi caben 2.340 espectadors, i hi ha una visibilitat absoluta des de qualsevol punt. L'escenari té 260 metres quadrats, suficients perquè hi actuïn grans orquestres simfòniques amb cors.

La sala de cambra

La sala de cambra té un escenari de 120 metres quadrats, i la capacitat és de 700 espectadors. Té equip de so, d'il·luminació i elevador de pianos. La visibilitat és absoluta des de totes les localitats.

La sala polivalent

Amb la grada desplegada, aquest espai arriba als 344 metres quadrats. Hi caben entre 300 i 500 espectadors. Està condicionada perquè hi pugui haver tant un escenari central com un de lateral, i té, com totes les sales, equip de so i d'il·luminació, a més de cabina d'enregistrament d'àudio.